80-luvun alussa yläasteella Marjattaa kiusattiin seurustelun aloittamisesta. Marjatta vakuutteli, että ei voinut seurustella, opintonsa olivat kesken, eikä seurustelu sopinut suunnitelmiin. Kiusattiin häntä siitäkin, että asui mummonsa luona ja piti juhlissa yllään mummonsa vaatteita, tunnilla nailonhaalariaan. Välitunnilla Marjatalle oli tullut tavaksi istua kauempana betoniporsaan päällä vältelläkseen kiusaajiaan. Siinä kerran istuessaan hän huomasi yhden pojista lähestyvän häntä. --Seurustellaanko? kysyi sameasilmäinen poika ja katsoi Marjattaa silmiin. Marjatta ihmetteli, miksi poika joka oli kiusannut häntä vuosia, ehdotti seurustelua. Opinnot olivat kesken, mutta toisaalta Marjatta halusi olla niin kuin ikäisensä nuoret. -- Hyvä on, sanoi Marjatta ja sopi tulevansa illalla taloon, taloon jonka nuoret olivat vallanneet, mutta poika ei tullutkaan sinne yksin, vaan oli ottanut mukaansa kavereitaan. Talon yläkertaan nuoret nousivat narisevia harmaaksi maalattuja rappusia pitkin. Pölyiselle sohvalle istuuduttuaan Marjatalle ojennettiin alkoholipullo. Marjatta oli valinnut olla kuin muut ikäisensä, ja joi kokemattomuuttaan, kunnes menetti tajuntansa. Aamulla herättyään sotkuisena ja alastomana, Marjatta ymmärsi vahingokseen, että pojat olivat käyttäneet häntä hyväkseen. Pojat olivat kirjoittaneet Marjatan kehoon spriitussilla pilkkaavia sanoja ja jättäneet hänet yksin likaiseen taloon. Häpeä oli siksikin musertavaa, että hän oli unohtanut mummonsa neuvot tällaisten tilanteiden varalle. Marjatta yritti selviytyä ja unohtaa tapahtuneen. Häntä kadutti, että oli uskonut olevansa seurustelun arvoinen. ”Ei olisi pitänyt ajautua tähän” Marjatta ajatteli ja ymmärsi miten hyväuskoinen olikaan ollut. Marjatalla oli suunnaton tarve puhua asiasta. Olisi puhuttava mummille… Olisi kerrottava kaikki… Koulussakin olisi uskallettava ottaa asia esiin, mutta Marjatta ei uskaltanut, vaan käpertyi itseensä. Radanvartta kävellessään Marjatta tunsi houkutuksen mennä raiteille, aivan kuin olisi kuullut jonkun sanovan ”tule tänne, ei sinusta kukaan välitä”. Tuskansa pakottamana Marjatta antoi periksi ja meni kihisevien kiskojen väliin toivossa, että kaikki tapahtunut olisi voitu pyyhkiä pois. Pikajuna lähestyi, eikä hän voinut liikkua. Siltä paikaltaan Marjatta lensi päin aitaa ja ikuisuuden kestävät junanvaunut kolisivat korviaan raastavasti ohitse. Yöllä Marjatta pohti mikä voima heitti hänet vasten kiskojen välistä aitaa. Turvallinen kuunsirppi oli ikkunan kohdalla mustalla taivaalla. ”Miksi olen elossa” mietti Marjatta ja pyyhki kyyneleitä valkoisilta niin sileiltä poskipäiltään, kunnes viimein vaipui uskollisen ystävänsä unen syleilyyn. Nailonhaalari kahisi koulun käytävällä ja oppilaat nauroivat Marjatan takkuisille hiuksille. Se oli yhdeksännen luokan viimeinen koulupäivä. Piina olisi viimein Marjatan osalta ohi ja hän voisi suorittaa opintonsa loppuun, ilman että oppilaat nauravat häntä ja muistuttavat talolla tapahtuneista asioista. Kuluivat vuoden ja päivät. Marjatta työllistyi lääkäriksi kouluaikojen paikkakunnalle, josta hän sai työsuhdeasunnon. kauppakeskuksessa Marjattaa toisinaan vastaan tulee kouluaikojen suosikkeja. Eräänä aamuna ostoksilla ollessaan vastaan häntä tuli se poika joka houkutteli hänet talolle. Katseet kohtasivat… --Olen se tyttö joka asui mummonsa luona ja jolla oli yllään koulussa nailonhaalari, sanoi Marjatta, mutta poika kiirehti mennäkseen pois. Marjatan mieltä painamaan jäi pojan silmistä paljastunut epätoivo ”olen antanut anteeksi jo kauan sitten” ajatteli Marjatta, eikä voinut unohtaa pojan silmiä, jotka olivat painuneet silmäkuoppiinsa sameimpina entistä syvemmälle, vaan tulkitsi pakkomielteen vallassa pojan katseen avunhuudoksi. Juna-aseman kohdalle odottamaan jäätyään, kuin jonkun näkymättömän voiman ohjaamana, palautui Marjatan mieleen kouluaikojen tapahtumia ja sameasilmäisen pojan ilmiselvä hätähuuto. Odotettuaan vielä tovin, Marjatta näki kaukana kiskojen välissä hahmon ja kiskot kihisivät, kuin silloin kun Marjatan oli valittava elämän ja kuoleman väliltä. -- Olen antanut anteeksi! huusi Marjatta niin lujaa kuin jaksoi. Pelkonsa vallassa Marjatta odotti, kunnes viimeinenkin korviaan raastava junanvaunu oli ohittanut hänet. Marjatta huomasi, että kauempana aidan vieressä oli

nyyhkyttävä poika. Sameasilmäinen poika oli samassa kohdassa rataa.